1 Cronici - Comentarii Jean Koechlin

Acum, după ce omul a falimentat în totalitate pe terenul propriei responsabilităţi, urmează să-l vedem pe Dumnezeul harului reluând totul, de la început, în aceste cărţi ale Cronicilor. Istoria rasei umane este într-un fel recapitulată aici, însă fără să se mai pună accentul pe răul produs de om (ca în cărţile lui Samuel şi ale Împăraţilor), ci subliniindu-se binele gândit şi împlinit de Dumnezeu ca răspuns la acest rău. Iată deci această istorie a omenirii recapitulată, mergând înapoi în genealogie până la Adam! Şi este de remarcat că semnificaţiile primelor zece nume permit să se citească o frază care este ca un rezumat al întregii Evanghelii.(Adam:) Omul (Set:) a luat locul lui (Enoş:) mortal, incurabil, (Cainan:) plângând; (Mahalaleel:) Dumnezeul preafericit, (Iared:) coborât, (Enoh:) consacrat, instruit, (Metuşala:) aduce prin moartea lui, (Lameh:) pentru cel care a călcat legea, (Noe:) consolare şi odihnă.Nu este aici în primul rând o concluzie asupra a tot ce fusese înainte, adică declaraţia asupra ruinei iremediabile a creaturii? Dar, în acelaşi timp, este şi o admirabilă introducere la dezvăluirea planului divin, pe care îl vom urmări ca pe un fir de aur, de-a lungul întregului curs al acestor două cărţi!

Nu trebuie să căutăm în aceste liste cu nume ordinea şi precizia presupuse, spre exemplu, de un registru de stare civilă. Aici, ca peste tot, Cuvântul lui Dumnezeu nu răspunde curiozităţii sau cercetării întreprinse de inteligenţa omenească. În aceste capitole se pot observa de multe ori omisiuni, substituiri, inversiuni, care răspund intenţiilor Duhului lui Dumnezeu. Şi care sunt aceste intenţii? Pentru ce aceste lungi genealogii greu de citit? Este vorba în primul rând de a dovedi drepturile familiilor israelite la promisiunile făcute lui Avraam. Fiecare israelit putea, raportându-se la aceste genealogii, să-şi găsească originea şi să beneficieze de drepturile lui la moştenire. Vai! ştim că în timpul când Domnul Isus a trăit printre noi, iudeii se lăudau că-l aveau pe Avraam ca tată, refuzând în acelaşi timp să-L recunoască în mijlocul lor pe Cel care este înainte de Avraam (Ioan 8.58).În ceea ce-l priveşte pe credincios, odată ce a primit viaţa divină, în momentul naşterii din nou, face parte din familia lui Dumnezeu. Descendenţa lui pământească devine neimportantă; Dumnezeu i-a devenit Tată în Isus şi el poate exclama: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!“ (1 Ioan 3.1).

Aceste genealogii mai au un motiv să fie amintite: întrebarea „al cui fiu este Mesia?“ va trebui să aibă un răspuns indiscutabil. În decursul timpului, Îl vedem pe Dumnezeu punând deoparte, în mod succesiv, din mijlocul rasei umane: familia lui Avraam; din aceasta, seminţia lui Iuda şi, din nou, din mijlocul acestei seminţii, dinastia regală a lui David. Aceasta este cea care ocupă capitolul 3. Şi putem remarca cu câtă grijă şi cu câtă atenţie a urmărit Dumnezeu, din generaţie în generaţie, linia din care în final avea să se nască „Isus, care Se numeşte Hristos“ (Matei 1.16).Scurta istorie a lui Iabeţ, care era mai vrednic de cinste decât fraţii săi, este inclusă în lista fiilor lui Iuda. Simţind greutatea durerii care este consecinţa păcatului, acest om Îl cheamă pe Domnul să îndepărteze răul de pe calea lui. Este ascultat. Să ne plecăm urechea la cele patru cereri pe care le formulează şi să procedăm întocmai, cerând fără teamă: 1. Să ne bucurăm de binecuvântări spirituale din belşug; 2. Să avem limite mai extinse de preocupare pentru inteligenţa şi pentru inima noastră; 3. „Mâna lui Dumnezeu“ să fie cu noi în tot ce întreprindem; 4. Să fim scăpaţi de păcat şi păziţi în ispită (Matei 6.13).

Aflându-ne încă printre fiii lui Iuda, iată că, după împăraţi şi după persoanele bogate şi cu vază, ca Iabeţ, îi vedem pe simplii meşteşugari (v. 14, 21-23). Ei erau lucrători de pânză fină (pregăteau firul şi îl ţeseau), erau olari şi grădinari. Condiţia lor era umilă, dar privilegiile le erau foarte mari, pentru că „locuiau acolo, la împărat“, şi lucrau pentru nevoile sale. Să ne ferim să căutăm o poziţie înaltă pentru noi în lume, dacă Domnul nu ne-a chemat în mod expres pentru ea. Poporul lui Dumnezeu include „nu mulţi puternici, nu mulţi de neam ales“ (1 Corinteni 1.26; vezi şi Ieremia 45.5). Orice poziţie importantă aduce cu ea, în mod inevitabil, responsabilităţi care ne absorb, lăsându-ne, în general, puţin timp pentru Cuvântul şi pentru lucrarea Domnului. De aceea, să nu alegem ocupaţii care ne vor împiedica „să locuim la Împăratul“ sau să împlinim lucrarea Lui.Seminţia lui Simeon a fost obiectul unei judecăţi severe, din cauza violenţei căpeteniei ei (Geneza 49.5-7) şi a idolatriei faţă de Baal-Peor (Numeri 25.14). Dar aici, potrivit cu trăsătura acestei cărţi, nu este vorba decât de binele pe care harul l-a realizat. Seminţia şi-a extins hotarele şi a repurtat victorii strălucite.

Capitolul 5 se ocupă de fiii lui Ruben, de ai lui Gad şi de jumătatea seminţiei lui Manase. Mult mai îngrijoraţi de bunăstarea lor decât de stăpânirea ţării promise, aceste seminţii se aşezaseră la est de Iordan. Lipsa lor de credinţă şi de perseverenţă, precum şi materialismul lor apar cu claritate în toate faptele lor. Dar aici (exceptând v. 25, inclus în mod necesar pentru înţelegerea istoriei lor), cât de mişcător este să vedem din nou Cuvântul relatând numai lucrurile bune care se puteau spune despre ei. Curajul şi încrederea lor sunt subliniate în mod special (Ps. 146.5). Au strigat către Domnul în luptă (această luptă „era de la Dumnezeu” v.22) şi El le-a răspuns rugăciunilor lor, pentru că îşi puseseră încrederea în El.Inima lui Dumnezeu este mereu aceeaşi. Vorbind Tatălui despre ucenicii cei slabi de lângă El, care aveau să-L părăsească puţin după aceea, Domnul Isus a putut spune: „Ei au păzit Cuvântul Tău, ... au crezut că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17.6-8). Acolo, în locul unde noi vedem numai ruină şi mizerie, El descoperă ceva care-I face plăcere! Ce exemplu pentru noi! Înainte să formulăm o judecată, o critică, să ne aducem aminte de felul în care vorbeşte Domnul despre ai Săi, în absenţa lor.

Capitolul 6, consacrat fiilor lui Levi şi preoţilor, fii ai lui Aaron, este perechea capitolului 3, în care erau prezentaţi împăraţii. Este vorba despre familiile privilegiate din Israel. Dar, când ajungem la poporul de astăzi al lui Dumnezeu, aceste funcţii reprezintă partea fiecărui credincios. Apostolul Petru ne reaminteşte că „voi ... sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească ... ca să vestiţi virtuţile Celui care v-a chemat“ (1 Petru 2.9; vezi şi Apocalipsa 1.6). Să ne exprimăm rugăciunile înaintea Domnului şi să vestim virtuţile Lui şi altora, iată care este dublul serviciu al credinciosului! Leviţii ne amintesc de aceasta. Unii erau desemnaţi să cânte (v. 31-33). Alţii slujeau în casa lui Dumnezeu sub îndrumarea lui Aaron şi a fiilor lui (v. 48, 49).Apoi, în cap. 7 şi 8, vin genealogiile lui Isahar, Beniamin, Neftali şi a celeilalte jumătăţi din seminţia lui Manase, iar în final genealogiile lui Efraim şi Aşer. Să remarcăm neglijenţa lui Neftali, o seminţie atât de puţin preocupată de privilegiile ei, încât întreaga ei istorie nu necesită decât un scurt verset pentru a fi amintită în cartea lui Dumnezeu (7.13). Subliniem cu această ocazie şi interesul pe care trebuie să-l acordăm istoriei Bisericii şi aducerii-aminte a celor care i-au fost conducători credincioşi, deoarece majoritatea suntem moştenitorii lor spirituali şi trebuie să fim responsabili.

Alţi leviţi sunt menţionaţi în capitolul 9. Aceştia sunt uşierii. Funcţia lor este foarte importantă. Ea poate fi rezumată printr-o scurtă poruncă de care Domnul ne reaminteşte într-o mică parabolă: „Şi (stăpânul) arată fiecăruia lucrarea sa şi porunceşte portarului să vegheze“ (Marcu 13.34).Veghere asupra vaselor şi a uneltelor, asupra jertfelor, asupra hranei, asupra accesului în Casă! Cu câtă grijă aduceau aceşti leviţi uneltele pe care aveau misiunea să le păzească, numărându-le şi renumărându-le! (v.28; citiţi şi 2 Cor. 8.20,21). Acest serviciu corespunde în Noul Testament cu cel al supraveghetorilor, păstorilor sau bătrânilor. Ei sunt cei care, în mod particular, au avut şi încă au în grijă sufletele şi menţinerea doctrinei sănătoase în adunări. Este un serviciu de încredere şi de onoare, pentru care ei vor avea de dat socoteală la venirea

Domnului!Aceşti uşieri erau descendenţii lui Core răzvrătitul (Numeri 16). Dar ei au preferat să fie uşieri la pragul casei Dumnezeului lor, decât să locuiască în „corturile răutăţii“, cum făcuse tatăl lor. Ne amintim de frumosul Psalm 84 compus de aceşti fii ai lui Core: „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor ... căci mai mult face o zi în curţile Tale decât o mie în altă parte“ (Psalmul 84.1,10). Cui a încredinţat Dumnezeu grija casei Lui, a adunării? Acelora care sunt legaţi de ea şi care-L iubesc (Ioan 21.15-17).

De acum înainte, Cronicile reiau istoria lui David şi a succesorilor lui, începând cu moartea lui Saul. Dar relatarea va prezenta multe diferenţe faţă de ceea ce găsim în cărţile Samuel şi Împăraţi. Unele fapte sunt adăugate; asupra altora se păstrează tăcere. Fiecare dintre aceste variaţii corespunde scopului pe care Dumnezeu Şi l-a propus scriind din nou această istorie, sub un alt unghi de vedere: cel al harului Său suveran. Din acelaşi motiv, El ne-a dat de patru ori în cele patru evanghelii istoria Fiului Său, ca să-L putem privi în diferitele Lui glorii.Astfel, n-ar trebui să ne obosească citirea din nou a relatărilor cu care ne-am familiarizat, ci, mai degrabă, să căutăm să remarcăm ceea ce Duhul adaugă şi ceea ce El omite intenţionat.Să nu ne descurajăm, ci, mai degrabă, să ne bucurăm să auzim repetat că Dumnezeu a terminat cu omul în carne (în natura sa cea veche). Saul este prin aceasta o imagine a rasei sale. Cade sub mâna filistenilor şi i se ia totul pe muntele Ghilboa. Ruinarea îi este terminată, i se constată moartea: şi acestea înainte să apară pe scenă David, omul care răspunde gândurilor divine, imagine a Domnului Isus.

Anii lungi de suferinţă şi de exil s-au terminat pentru David. Drepturile lui la tron sunt recunoscute de întregul Israel. El ia în stăpânire această fortăreaţă a Sionului, celebrată în atâţia psalmi (spre exemplu Psalmul 87.1-3), şi care ne vorbeşte de harul împărătesc. Dar el nu va locui singur acolo. Oamenii credinţei, care rătăciseră prin deşerturi şi prin munţi, locuind în peşteri şi în crăpăturile pământului (însă de care lumea nu era vrednică), vor putea acum să locuiască cu el pentru totdeauna în această cetate (Neemia 3: sfârşitul v. 16; Evrei 11.16, 38). Copii ai lui Dumnezeu, nu vedem noi răsărind la orizont minunata cetate de aur către care Isus ne conduce? Fie ca această perspectivă să ne întărească în mersul şi în lupta credinţei creştine!Viteazul Eleazar s-a luptat cu filistenii ca să păzească un ogor cu orz. El ne aminteşte de acei slujitori ai Domnului care au avut de luptat pentru asigurarea hranei poporului lui Dumnezeu. Unii au fost nevoiţi să se angajeze în controverse dure cu adversarii adevărului. Se cuvine să le fim foarte recunoscători şi să fim gata, la rândul nostru, să apărăm doctrina sănătoasă pe care ei au păstrat-o pentru noi (Iuda 3).

Odată ajuns pe tron, David nu i-a uitat pe însoţitorii din peştera Adulam. Oare îi va uita Domnul pe cei care caută să-L urmeze şi să-I servească aici jos? Ştim că lucrul acesta este absolut imposibil. În momentul când Domnul urma să-Şi dea viaţa pentru ucenici şi în timp ce ei disputau cine va fi cel mai mare în împărăţia cerurilor, ce le spune Învăţătorul? „Voi sunteţi aceia care aţi rămas mereu cu Mine în încercările Mele. Şi Eu vă rânduiesc o împărăţie, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie“ (Luca 22.28-29).Între aceşti oameni puternici există o anumită ierarhie. Ea nu depinde de forţa fizică a fiecăruia, pentru că toţi sunt puternici, ci de devotamentul lor, fie că este vorba de serviciu, ca în cazul celor trei viteji care au mers să scoată apă, fie de luptă, ca în cazul lui Benaia. Şi la fel este printre credincioşi astăzi. În toate cercurile creştine, unii ies în evidenţă faţă de alţii prin zelul şi ataşamentul lor faţă de Domnul. Într-o zi, în cer, vom afla faptele lor de valoare. Nu doreşti să fii găsit printre ei? „Pentru că astfel vi se va da din belşug intrare în Împărăţia eternă a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1.11).

Înfrângerea lui Saul fusese provocată de arcaşii filisteni, faţă de care nu avusese posibilitatea de ripostă (10.3). Totuşi aflăm aici că ar fi putut găsi, printre propriii fraţi din seminţia lui Beniamin, oameni deprinşi la război, care mânuiau cu măiestrie arcul şi praştia. Din nefericire pentru el (şi spre deosebire de v. 29), aceştia îl părăsiseră pe împăratul condamnat de Dumnezeu, ca să i se alăture lui David la Ţiclag. Ei îşi puseseră îndemânarea la dispoziţia unuia pe care-l recunoscuseră prin credinţă ca fiind adevăratul lor domn. Ce facem noi cu aptitudinile pe care Dumnezeu ni le-a încredinţat? În serviciul cărui stăpân sunt ele angajate? Pentru Hristos, sau pentru Prinţul acestei lumi?De asemenea, dintre gadiţi i s-au alăturat unsprezece bărbaţi de o vitejie ieşită din comun. David le încredinţează responsabilităţi.Apoi mai vin oameni din Iuda şi din Beniamin. Împăratul probează sentimentele lor faţă de el. Nu este cu adevărat magnific răspunsul dat prin Duhul de către Amasai, şeful căpitanilor? „Ai tăi suntem, Davide, şi cu tine, fiu al lui Isai!“ Fie ca oricare dintre noi să poată mărturisi prin acelaşi Duh: „Sunt al Tău, Doamne Isuse, ... al Tău, dar şi cu Tine! Este trist să spunem, dar mulţi dintre răscumpăraţi, deşi aparţin cu siguranţă Domnului, nu par să dorească să se afle în compania Lui.

În jurul lui David se strâng credincioşi din toate seminţiile, care-i recunosc autoritatea. De ici, de colo, sosesc în grupuri, unii mai nerăbdători decât alţii, „până a fost o tabără mare, ca tabăra lui Dumnezeu“. Ţadoc, un tânăr viteaz şi puternic, este menţionat în mod special între ei. Pe cine ar putea Domnul să desemneze în felul acesta între cei din poporul Lui de astăzi?Fiecare ostaş care i se alătură are caracterul lui particular: Unii au curaj şi putere mai mare, alţii mai mult discernământ şi înţelepciune, alţii mai multă vază sau integritate de spirit ... Aşa este în mijlocul copiilor lui Dumnezeu. Diferiţi unul faţă de altul, fiecare va străluci aparte printr-o virtute deosebită în caracterul lui: energie, înţelepciune, răbdare, credinţă, dragoste, perseverenţă ... Şi fiecare dintre aceste virtuţi Îi este cunoscută Domnului, care o remarcă în mod special, căci El este Singurul care le-a manifestat pe toate.Scena cu care se încheie acest capitol ne duce cu gândul la Luca 12.37. Dar Stăpânul fără asemănare nu va lăsa nimănui altcuiva grija de a se ocupa de slujitorii Săi credincioşi, de luptătorii Săi obosiţi. El „Se va încinge, îi va face să se aşeze la masă, Se va apropia şi le va sluji“.

O dorinţă fericită se naşte în inima noului împărat: să-i redea chivotului locul de onoare care i se cuvenea în Israel şi să adune întregul popor la acest eveniment. Totul pare să se deruleze foarte bine. Bucuria este generală. Din nefericire, un singur detaliu (dar de mare importanţă) fusese trecut cu vederea şi faptul acesta este suficient ca să determine moartea lui Uza; şi, odată cu ea, cea mai mare consternare. Ca rezultat al acestei lovituri, bucuria din inima împăratului este înlocuită cu un sentiment de teamă, iar mânia ia locul laudei!Cuvântul le prescrisese leviţilor să ducă pe umeri chivotul, dar lucrul acesta nu fusese împlinit, probabil din pură ignoranţă. Necunoscând mai mult, ei acţionaseră cât de bine putuseră. Dar tot atât de bine împăratul, care trebuia să-şi facă o copie din cartea legii (Deut. 17.18), cât şi leviţii, răspunzători să înveţe pe popor din ea (Deut. 31.12), se cuvenea să fi cunoscut porunca asupra acestui subiect. De aceea, ei n-aveau nici o scuză. Noi, care avem Scriptura în mâini, suntem răspunzători să umblăm şi să-I slujim Domnului corespunzător învăţăturii pe care ea o conţine.Chivotul este deturnat spre Obed-Edom şi urmează să rămână trei luni „cu familia“ acestui om, în casa lui. Acolo va aduce binecuvântarea, cum o face întotdeauna prezenţa Domnului Isus în casele şi în inimile noastre.

Gloria şi prosperitatea lui David au ajuns la urechile vecinilor săi. Unii, ca Hiram şi poporul lui, caută favoarea şi prietenia împăratului lui Israel; alţii, cum sunt filistenii, nu-şi lasă armele. Să remarcăm că, în concordanţă cu caracterul „Cronicilor”, nu apare aici nici o menţiune despre asocierea vinovată a lui David cu Achiş (1 Sam. 27-29), cu excepţia aluziei discrete din 1 Cronici 12.19.Învingătorul lui Goliat declanşează apoi un atac în două reprize împotriva filistenilor, nu fără să-L fi întrebat de fiecare dată mai întâi pe Dumnezeu. Insistăm din nou asupra acestei atitudini de umilinţă. David nu are încredere în propria capacitate de conducător; nu se sprijină pe propria experienţă militară pentru a decide

asupra celei mai bune tactici de adoptat. Când Vrăjmaşul „se suie să ne caute” (v.8), este oare prima noastră reacţie aceea de a-L întreba pe Dumnezeu despre modul cum am putea să-l învingem pe Satan? Să nu ne încredem în propria înţelepciune şi, înainte ca să dăm piept cu Adversarul şi înainte de a lua orice decizie, să-I cerem Domnului Isus sfatul şi ajutorul Său. Cele mai multe dintre înfrângerile noastre înaintea marelui Vrăjmaş nu au altă explicaţie decât aceea că am uitat să căutăm voia lui Dumnezeu.

Să avem curajul să ne recunoaştem lipsurile înaintea Domnului şi înaintea oamenilor (Prov. 28.13). „Nu L-am căutat pe Dumnezeu“ „după rânduială“ (v. 13), le declară David leviţilor care aveau misiunea să poarte chivotul. De data aceasta însă, toate dispoziţiile sunt date pentru a fi suit „după Cuvântul Domnului“. Ce scenă de bucurie şi de laudă! Să remarcăm locul pe care îl ocupă aici Obed-Edom. S-ar fi putut plânge, în mod egoist, văzând chivotul părăsindu-i casa. Nu pierdea el o sursă de binecuvântare odată cu plecarea acestuia? (13.14). Departe aşa ceva de gândurile lui! Binecuvântarea va fi împărtăşită cu întregul Israel, iar el însuşi, un levit dintre fiii lui Core, va exercita simultan funcţiile de uşier (v. 18), de muzician, de conducător al cântării (v. 21) şi de uşier pentru chivot (v.24). Deci de chivot tot nu se va despărţi. Credincios în lucrurile mici, va primi mult (Luca 16.10); pentru că şi-a cârmuit bine propria casă, Dumnezeu îi încredinţează acum o poziţie de răspundere în casa Lui (1 Timotei 3.4-5).Chenania, şeful leviţilor, devine „învăţător în cântare, pentru că era iscusit“ (v. 22). Faptul acesta ne reaminteşte de acel cuvânt al apostolului Pavel: „Voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea“ (1 Corinteni 14.15).

Versetele 24 şi 25 ale Psalmului 68 fac aluzie la sărbătoarea care se derulează aici sub ochii noştri: „Ei au văzut umbletele Tale, Dumnezeule! (umbletele Fiului lui Dumnezeu prefigurat de chivot) ... Cântăreţii mergeau înainte, apoi cântăreţii cu instrumente cu coarde ...“ Dar mai ales Ps. 132 ne oferă posibilitatea să cunoaştem gândurile lui David în această împrejurare solemnă. Intrarea Chivotului în odihna Sa răspundea dorinţei celei mai arzătoare a lui David (Psalmul 132.3-5 şi 8).Fie ca şi inimile noastre să vibreze la gândul odihnei cereşti în care Domnul Isus a intrat deja, înaintea noastră! Să remarcăm cât de mult depăşesc promisiunile divine ale frumosului Psalm 132 scena din capitolul de faţă: „voi îmbrăca pe preoţii săi cu mântuire; şi sfinţii săi vor izbucni în cântări de bucurie (comp. 1 Cronici 15.17, 28 cu Ps. 132.16).„Voi binecuvânta din belşug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi“ (comp.1 Cronici 16.3 cu Ps. 132.15).Cei răscumpăraţi de Domnul sunt chemaţi să-şi exprime bucuria şi lauda fără să mai aştepte odihna cerească. Încă de pe pământ ei se află deja în posesia centrului strângerii laolaltă: Hristos. Ei au fost lăsaţi aici ca să facă slujba, să aducă aminte, să mărească (sau să mulţumească), să-L laude (v.4) atât pe Tatăl, cât şi pe Fiul.

Cântăreţii şi muzicienii fuseseră desemnaţi (indicaţi anume). În zilele noastre însă, cântarea nu mai este doar partea unora. Nu ne este tuturor plăcut să cântăm recunoştinţa noastră şi, în special în timpul mesei Domnului, să ne unim vocile în imnuri de adorare? (Efeseni 5.19; Coloseni 3.16). Acum David rânduieşte un psalm nou, „pentru întâia dată“, pentru ca, prin Asaf, „să aducă mulţumiri Domnului“. Numele Său, lucrările Sale, gloria Sa, relaţiile cu sfinţii Săi, ... câte motive aveau israeliţii să-L binecuvânteze! Dar şi mai multe subiecte pentru a-L adora avem noi, cei de astăzi, care-L cunoaştem pe Domnul Isus şi lucrarea Lui de la cruce. Da, să cântăm făcând apel şi la inteligenţa noastră: să medităm la cuvintele pe care le pronunţăm. Imnurile noastre, compuse după Scriptură, desfăşoară multiplele aspecte ale gloriilor Tatălui şi ale Fiului. Este important şi de ajutor să le distingem pe unele de altele.Cum sunt copiii lui Dumnezeu în raport cu lumea care-i înconjoară? „Un număr mic de oameni, foarte puţini şi străini în ţara aceea“ (v. 19). Sunt ei nefericiţi? Din contră! „Glorificaţi-vă în sfântul Său Nume“, răspunde v. 10. Numele lui Isus, relaţia noastră, prin El, cu Tatăl Său, iată gloria noastră, bogăţia noastră, bucuria noastră şi, de asemeni, siguranţa noastră (1 Corinteni 1.30, 31)!

În acelaşi fel în care prima «strofă» a acestei cântări (v.7-22) corespunde unei părţi din Psalmul 105 (v.1-15), ceea ce urmează reuneşte o parte din Psalmul 96 (v.2-12) cu trei versete din Ps. 106 (v.1,47,48). O trăsătură devine însă remarcabilă: tot ceea ce nu corespunde în cei trei psalmi caracterului harului a fost lăsat deoparte. Nu sunt menţionate aici nici fapte rele comise, nici judecata lor meritată.Când cei răscumpăraţi vor înconjura tronul Mielului şi când vor răsuna cântările cele noi, va mai putea exista atunci vreo amintire copleşitoare a păcatelor acestora (ca în Ps. 106.6,7,13-43 pentru Israel)? Imposibil, deoarece Dumnezeu a promis: „nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor şi de nelegiuirile lor“ (Evrei 8.12). Păcatele vor fi menţionate numai atunci când se va spune: „A Aceluia care ne iubeşte şi care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său ... a Lui să fie gloria şi puterea în vecii vecilor! Amin“ (Apocalipsa 1.5-6).Această scenă se termină prin stabilirea serviciului permanent înaintea chivotului. Fiecare la locul său îşi va împlini, de acum înainte, serviciul sfânt, imagine a celor care aparţin deja adoratorilor adevăraţi.

Acest capitol reproduce aproape cuvânt cu cuvânt 2 Samuel 7, dar este plăcut să recitim această «conversaţie» minunată dintre Dumnezeu şi un om care a devenit subiect al harului Său. Dumnezeu îi vorbeşte, prin Natan, preaiubitului împărat; apoi acesta din urmă Îi răspunde direct. Am experimentat noi astfel de conversaţii cu Dumnezeu (şi cu Domnul Isus)? El comunică cu noi în mod esenţial prin Cuvântul Său, iar noi avem deplina libertate de a-I răspunde prin rugăciune.Mereu în concordanţă cu caracterul cărţii Cronici (harul), unele cuvinte referitoare la fiul lui David au fost omise. Expresia: „Dacă va face nelegiuire, îl voi mustra...“ (2 Samuel 7.14), nu se găseşte în capitolul nostru, ca o dovadă că aici Cuvântul Îl are în vedere pe Unul mai mare decât Solomon.„Eu îi voi fi Tată declară Domnul şi el Îmi va fi fiu“ (v.13). Citarea acestui verset în Evrei 1.5 confirmă şi faptul că acest fiu este, în adevăr, Isus, în care ni s-a descoperit harul. Astfel, subiectul de preţ al conversaţiilor pe care le avem cu Dumnezeu este Isus, Fiul Său preaiubit. „Comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl ...“, cu alte cuvinte, putem avea acelaşi gând cu El, iar acest gând se referă la Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.3).

David realizează că n-a meritat nimic. De-a dreptul copleşit, cheamă asupra sa bunătatea lui Dumnezeu, Îi aduce laudă, mulţumeşte.Să spunem mulţumesc! Când cineva omite să facă lucrul acesta faţă de noi, îl acuzăm de impoliteţe sau de nerecunoştinţă. Să nu ne închipuim că Dumnezeu nu simte când copiii Lui uită să-I mulţumească. Şi totuşi să ne gândim ce multe binecuvântări primim de la El în fiecare zi fără să ne punem problema să-I mulţumim sau pe care nici măcar nu le remarcăm ... Asemeni psalmistului, să ne încurajăm sufletul să nu uite nici una din binefacerile Lui (Ps. 103.2). Ce multe dintre îndurările Sale le luăm ca de apucat, mai cu seamă cele pe care le avem ... Când ne aşezăm să luăm masa, cei din familiile creştine avem obiceiul (şi datoria) de a aduce mulţumiri. Este necesar însă ca inimile noastre să se adâncească cu adevărat în cuvintele rostite de capul familiei şi să-L binecuvântăm pe Domnul atât pentru beneficiile materiale pe care le primim de la El, dar mai ales pentru privilegiile creştine: Cuvântul, strângerile credincioşilor, educaţia noastră în frica de Domnul (Efeseni 5.20) şi, mai presus de toate, să nu obosim să-I aducem mulţumiri pentru marea Lui mântuire, pentru măreţul Mântuitor pe care ni L-a dat. Să repetăm împreună cu apostolul: „Mulţumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!“ (2 Cor. 9.15).

Capitolele 18, 19 şi 20 se referă la războaiele lui David. Ele grupează laolaltă faptele care în 2 Samuel sunt separate de diferite evenimente din istoria împăratului. Le-am luat deja în considerare acolo şi nu există nici o diferenţă apreciabilă între cele două relatări, cu o singură excepţie: tăcerea totală care se păstrează începând cu cap. 20 referitor la teribilul păcat al lui David şi la consecinţele lui tragice. Nici scandaloasa afacere cu Urie, nici păcatul lui Amnon urmat de uciderea sa, nici conspiraţia lui Absalom, nici rolul criminal jucat de Ioab, nici

una din toate acestea nu-şi găseşte loc în această carte a Cronicilor. Iată felul în care lucrează harul! Dumnezeu întinde voalul îndurării peste această perioadă sumbră a sărmanului Său slujitor. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit“, spune David în Psalmul 32.Oare face fiecare dintre cititorii noştri parte dintre aceşti fericiţi?David triumfă succesiv asupra filistenilor, moabiţilor, sirienilor, edomiţilor; apoi din nou asupra fiilor lui Amon (cap. 19 şi 20). Toţi vrăjmaşii tradiţionali ai lui Israel sunt subjugaţi, ilustrare a momentului când Dumnezeu Îi va supune lui Hristos toate lucrurile şi-I va pune vrăjmaşii aşternut al picioarelor Sale (Evrei 1.13; 2.8).

Ne putem întreba de ce Dumnezeu, care a trecut peste greşelile precedente ale lui David, o reaminteşte acum pe cea a numărării. Păcatul acesta ne arată înainte de toate distanţa care-l separă pe acest împărat de acel Unul faţă de care el constituia doar o slabă reflectare. Era necesar ca Israel să nu-L confunde pe Mesia al lor nici măcar cu cel mai mare dintre împăraţii lor. Fiul lui David era în acelaşi timp şi Domnul său (Matei 22.41-45). Pe de altă parte, trebuia să explice necesitatea pedepsei divine şi harul care avea să-i pună sfârşit. Fără acestea, istoria nu poate fi înţeleasă. David apare aici ca fiind nici mai mult nici mai puţin decât un păcătos vinovat, la fel ca tine şi ca mine. Însă el cunoaşte inima lui Dumnezeu. Răspunsul lui este dovada pentru aceasta: „Să cad ... în mâna Domnului, pentru că îndurările Lui sunt foarte mari“ (v. 13). Cunoaşte fiecare dintre noi, din experienţă personală, bogăţia şi varietatea acestei îndurări a Domnului? (citiţi Pl. Ier. 3.22, 23, 32).Pentru ispăşirea păcatelor noastre nu poate fi o chestiune de alegere între trei ani de foamete, trei luni de război sau trei zile de boală. Dar Hristos, luând locul nostru, a cunoscut în timpul celor trei ceasuri de întuneric de la cruce măsura deplină a mâniei lui Dumnezeu; El a luat asupra Sa pedeapsa noastră eternă.

Tot pe acest munte, Moria, Avraam îl adusese odată ca jertfă pe fiul său, Isaac (Geneza 22.2; 2 Cronici 3.1). Însă Dumnezeu oprise mâna lui Avraam în acelaşi fel în care acum opreşte mâna îngerului. Judecata divină astfel deturnată ia acum forma unui foc, consumând jertfa oferită de David (v. 26). După ce i se prezentase o jertfă înlocuitoare, care l-a substituit pe Isaac, Avraam a pus locului acestuia numele „Jehovah-Jireh“, adică: „La muntele unde Domnul va purta de grijă“ (Geneza 22.14).În ce ne priveşte, cunoaştem solemnitatea acelei purtări de grijă şi, de asemenea, cine a fost Acela care a trebuit să primească în locul nostru loviturile judecăţii lui Dumnezeu. Vocea care aici îi spune îngerului: „Destul“, îi porunceşte apoi să-şi pună iarăşi sabia în teacă; şi această voce este aceeaşi cu cea care într-o zi va trebui să spună: „Trezeşte-te, sabie, împotriva păstorului Meu şi împotriva omului care este tovarăşul Meu ... loveşte păstorul“ (Zaharia 13.7). Ce taină minunată şi de nepătruns! Judecata pe care o meritam s-a depărtat pentru totdeauna de la noi, pentru că a căzut asupra Celui zdrobit în locul nostru: Isus, Păstorul rânduit de Dumnezeu, Păstorul nostru cel bun, este „Însoţitorul Domnului“.

Casa la care s-a gândit David şi pe care Solomon a construit-o este o imagine a viitorului loc de poposire a lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel. Totuşi, multe dintre detaliile referitoare la pregătirea şi construirea ei ne vor ajuta să înţelegem mai bine, prin comparaţie, marile adevăruri ale Noului Testament cu privire la Biserică. În acelaşi fel în care aria lui Ornan (unde se oferea sacrificiul) va constitui terenul casei, lucrarea lui Hristos la cruce va fi fundamentul Bisericii.Acelaşi adevăr ar apărea sub o altă formă, dacă i-am considera pe David şi pe Solomon împreună, ca un singur prefigurator al Domnului Isus. David ne vorbeşte despre un Hristos suferind şi respins; el a pregătit – în necazul lui (v.14) – tot ce era necesar pentru construirea casei lui Dumnezeu. Solomon Îl reprezintă pe Hristos glorificat, construindu-Şi Adunarea şi fiind gata să apară împreună cu ea ca să domnească peste întregul univers. Materialele, în special „pietrele vii“, care sunt credincioşii, n-au putut fi puse împreună fără suferinţele şi moartea Domnului Isus. Dar înălţarea Lui a fost necesară pentru ca Biserica să poată fi construită. Această construcţie nu este încheiată în prezent. Poate că nu-i mai lipseşte decât o singură piatră. Vei fi tu această piatră?

David îl aşază pe Solomon alături de el pe tron. Nu se face aici nici o menţiune despre conspiraţia lui Adonia, nici despre împrejurările încoronării noului împărat. În consecinţă, aici putem să ne ridicăm la înălţimi mai mari decât în 1 Împăraţi şi să-L vedem pe Fiul aşezat cu Tatăl pe tron (vezi Apocalipsa 3.21). Dintre activităţile lui Isus în glorie, una ne este descoperită în Efeseni 4.8-12: „Suindu-Se în înălţime, ... a dat daruri oamenilor ... pe unii apostoli şi pe unii profeţi şi pe unii evanghelişti şi pe unii păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos“.Aici, ca şi în capitolele următoare, asistăm la desemnarea fiecărui lucrător: supraveghetori, administratori, judecători, uşieri, cântăreţi, împărţiţi după cele trei case părinteşti ale leviţilor. Funcţiile lor sunt precise, mai ales cele legate de serviciul esenţial al laudei. Să-L adori şi să-L lauzi pe Dumnezeu în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară este un serviciu de mare privilegiu ... şi se află la îndemâna noastră (v. 30; Ps. 92. 1, 3).În capitolul care urmează îi găsim pe preoţi, fiii lui Aaron, împărţiţi în douăzeci şi patru de grupe.

Darurile, responsabilităţile şi diferitele servicii sunt, aşa cum am amintit ieri, împărţite de Capul Bisericii. Dar credinciosul este invitat să dorească aceste daruri şi să le ceară de la Domnul. „Râvniţi cele spirituale, dar mai ales să profeţiţi ... Cine profeţeşte vorbeşte oamenilor spre zidire şi încurajare şi mângâiere“ (1 Corinteni 14.1-3). Este oare dorinţa fiecăruia dintre noi să fie astfel folosit de Domnul? Atunci să-l cerem să ne acorde unul dintre aceste daruri spirituale nu ca să ne dăm importanţă, ci având în vedere binele Adunării şi gloria Domnului Isus. După cei care profeţeau (cap. 25), cei amintiţi din nou sunt uşierii sau supraveghetorii (cap. 26). Iată un serviciu care este demn de dorit! „Dacă cineva doreşte să facă lucrarea de supraveghere, bun lucru doreşte“ (1 Tim. 3.1).Îl regăsim aici pe Obed-Edom împreună cu cei opt fii şi cu cei şaizeci şi doi de descendenţi ai săi. El onorase chivotul. Acum, Dumnezeu este acela care îl onorează şi-l binecuvântează (26.4-8,15). Dumnezeu încredinţează acestei familii casa magaziilor. De ei va depinde hrana preoţilor, care este o imagine a învăţăturii în Adunare. Importantă responsabilitate, în adevăr! (Matei 24.45-46).

Dintre leviţi, unii aveau în grijă vistieriile casei Domnului şi vistieriile lucrurilor dedicate. Unul dintre ei, Şebuel, „supraveghetor peste vistierii“, era descendent al lui Moise. Suntem oare siguri că şi nouă ni s-au încredinţat multe comori? Cea mai mare dintre ele nu este alta decât Cuvântul lui Dumnezeu. Bogăţiile lui sunt inepuizabile. Care este importanţa pe care o acordăm Bibliei noastre? O socotim a fi cu adevărat o comoară?„Lucrul bun încredinţat ţie, păstrează-l“, îi recomandă Pavel tânărului Timotei (2 Timotei 1.14). Iar în prima sa epistolă, după ce a pus în antiteză bogăţiile deşerte din veacul de acum cu comoara strânsă ca o temelie pentru viitor, apostolul îl îndeamnă pe tânărul ucenic: „Timotei, păzeşte ce ţi s-a încredinţat! ...“ (1 Timotei 6.19-20). Fiecare dintre noi să citească din nou acest v. 20, punându-şi numele său în locul celui al lui Timotei.Alţi leviţi sunt numiţi în v. 29-32. Ei erau supraveghetori, judecători, administratori. Puşi acolo pentru a face „toate treburile lui Dumnezeu“ (v. 30, 32; vezi şi 2 Cronici 19.11), ei ne fac să ne gândim la Cel care, încă din copilărie, S-a aflat întâi şi mai presus de orice „în cele ale Tatălui“ Său (Luca 2.49).

Capitolul 27 ne învaţă că, odată cu supraveghetorii, sunt necesari şi soldaţii. Ca să ne păstrăm avuţiile, va fi poate necesar să luptăm şi trebuie să fim pregătiţi pentru aceasta.Versetele 25-31 arată că existau şi alte avuţii, mai puţin nobile decât cele din locul sfânt, dar care trebuia să fie păzite cu tot atâta grijă, pentru că erau bunuri care făceau parte din „averea împăratului“ (v.31). Să evaluăm cu atenţie tot ceea ce Domnul ne-a încredinţat. Asemeni acelui stăpân care, plecând, a încredinţat talanţi servitorilor lui, Domnul a pregătit fiecăruia dintre noi un anumit număr de bunuri sau de aptitudini pentru a le pune în folosul Său (Matei 25.14 ...).Subiectul particular al acestui fragment este munca

la câmp. Fie ca aceia dintre cititorii noştri care locuiesc la ţară să nu subestimeze partea pe care Domnul le-a dat-o lor. Ceea ce le este încredinţat poartă numele tot de avuţii sau de „talanţi“. Nu este vorba de a le compara cu ceea ce au primit alţii, ci de a le administra cu credincioşie. Deci, în locul în care am fost aşezaţi, să acţionăm în aşa fel încât, într-o zi, Stăpânul să ni Se poată adresa cu aceste cuvinte de har: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios peste puţine, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău!“

Anterior, în cap. 22.17, David mai adunase odată căpeteniile poporului. Acum adaugă la ele pe toţi cei care au vreo poziţie sau vreo responsabilitate în Israel. Fără îndoială, toţi bărbaţii ale căror nume apar în capitolele 23-27 se găsesc acolo ca să-l asculte pe domnul lor. Nici unul n-ar fi vrut să scape această mare întâlnire.Domnul, de asemenea, ne invită la adunări unde doreşte să ne dea instrucţiuni. Nu suntem oare vinovaţi dacă absentăm din motive deşarte (Evrei 10.25)?Împăratul le comunică gândurile lui cele mai intime şi mai de preţ tuturor acestor oameni strânşi în jurul său. Îi îndeamnă să cerceteze şi să împlinească toate poruncile Domnului. Stă de vorbă cu ei despre casa glorioasă care trebuie construită. Şi, în mod particular, le vorbeşte despre fiul său, în care şi prin care va fi realizat întregul său proiect. Acestea sunt subiecte care corespund acelor teme cu care Duhul Sfânt ne preocupă în adunările de zidire!Apoi David se adresează lui Solomon. Să fim foarte atenţi la aceste cuvinte ale unui tată către fiul său! Ele ni se adresează în egală măsură şi nouă: „Fiul meu, cunoaşte pe Dumnezeul părintelui tău şi slujeşte-I cu întreagă inimă şi cu suflet binevoitor ... Dacă-L vei căuta, El va fi găsit de tine“ (v. 9).

Acum, în mod solemn, David îi predă fiului său, Solomon, tot ceea ce a pregătit pentru casa lui Dumnezeu. Să ne gândim la acea sublimă declaraţie din Evanghelie: „Tatăl iubeşte pe Fiul şi a dat toate în mâna Lui“ (Ioan 3.35).Începând cu porticul templului şi până la cel mai mic pocal, totul devine subiect al instrucţiunilor precise şi în detaliu. Priceperea cu privire la acestea îi fusese dată lui David în scris, prin mâna Domnului peste el (v. 19). Ca să-şi comunice gândurile Sale, Dumnezeu S-a folosit de scriitori inspiraţi. Cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei au fost scrise de patruzeci de autori foarte diferiţi, într-o perioadă de aproximativ o mie şase sute de ani. Dar unul şi acelaşi Duh a dictat toate paginile Cărţii Sfinte. Să nu uităm niciodată când le citim că Dumnezeu este Acela care ne vorbeşte prin ele.Capitolul se încheie cu încă un cuvânt al tatălui pentru fiul său. Solomon a primit tot ce îi era necesar. Acum este vremea ca el să acţioneze contând pe ajutorul Domnului. Şi noi am primit mult; vine timpul când este necesar să acţionăm în acord cu ceea ce Domnul aşteaptă de la fiecare dintre noi! Într-o zi va trebui să dăm socoteală de tot ceea ce – din timiditate sau din lenevie – am neglijat să împlinim.

David şi-a consacrat toată puterea (v. 2) ca să pregătească un palat pentru Domnul.Să ne întrebăm acum, când citim aceste rânduri, dacă nu cumva „palatul inimii noastre“ este închinat omului (în general eului nostru), în loc să fie închinat Domnului (v. 1).„Dragostea“ împăratului pentru această casă l-a determinat să dăruiască pentru ea mari bogăţii care-i aparţineau lui personal (v. 3). Cu cât mai mare este dragostea lui Isus! Evanghelia ne vorbeşte despre negustorul care a vândut tot ce avea ca să cumpere un mărgăritar de mare preţ (Matei 13.45, 46). Interpretarea acestei parabole ni se oferă în Efeseni 5.25: „Şi Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea“ (vezi şi 2 Corinteni 8.9). Faptul acesta numai Domnul Isus a putut să-l facă. Dar, în ce priveşte lucrarea dragostei, El ne spune ca şi ucenicilor Lui: „v-am dat un exemplu, pentru ca, aşa cum v-am făcut Eu, să faceţi şi voi“ (Ioan 13.15).Exemplul lui David a adus roade. Toţi oamenii care l-au auzit oferă acum, la rândul lor, de bunăvoie, aur, argint şi pietre preţioase, pentru construirea casei lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 3.12). Ce mare bucurie pentru David ... şi pentru Domnul când inimile noastre se află în acord cu a Lui!

După ce s-a adresat poporului, David se întoarce spre Domnul. Se laudă oare cu tot ce au dăruit, el şi căpeteniile? Din contră! El Îi dă glorie Dumnezeului căruia Îi aparţin toate lucrurile şi se pleacă înaintea Lui. Aceste două sentimente merg totdeauna împreună.„Din mâna Ta primim ce Îţi aducem“, declară împăratul. Domnul ne încredinţează bunuri pentru a ne acorda bucuria de a-I oferi Lui ceva. El Însuşi n-are nevoie de nimic (Psalmul 50.10-12). Dar ceea ce-l este adus de bunăvoie, cu bucurie, are preţ înaintea Lui. A da prin constrângere sau dintr-un spirit legalist nu cere nici dragoste, nici credinţă. Este felul în care fariseii îşi plăteau zeciuielile (Matei 23.23). În contrast cu ei, macedonenii despre care vorbeşte Pavel au acţionat „de bunăvoie“, prisosind „spre bogăţia dărniciei lor“ (2 Corinteni 8.1-3).Nu este măreaţă lauda lui David (v. 10-13)? Merită efortul de a o citi cu voce tare, în timp ce gândurile ni se îndreaptă spre Cel căruia ne adresăm: „A Ta ... mărirea, puterea şi gloria şi splendoarea şi măreţia, pentru că tot ce este în ceruri şi pe pământ este al Tău; a Ta ... este împărăţia şi Tu eşti înălţat drept Cap peste toate ...“ Expresia «peste toate» ne poate ajuta să înţelegem că este Cap «peste toate inimile» celor care-l aparţin.

Iată o grandioasă zi de sărbătoare şi un semn de hotar în istoria poporului Israel! Sunt aduse sacrificii; poporul mănâncă, bea şi se bucură în prezenţa lui Dumnezeu. Apoi, pentru a doua oară, Solomon este proclamat împărat şi uns pentru Domnul. El se aşază „pe scaunul de domnie al Domnului“. Maiestatea şi dominaţia conferite fiului lui David prefigurează acea perioadă de o mie de ani, în care Hristos va domni pentru Dumnezeu peste întreg pământul.Moartea lui David „la o bătrâneţe fericită, sătul de zile, de bogăţii şi de glorie“ (v. 28) încheie acum această primă carte a Cronicilor, căreia ne-ar plăcea să-i conferim ca titlu cuvintele de la Isaia 55.3: „Harurile întărite lui David“. Felul în care le citează Pavel în Fapte 13.34 arată că acestea se referă în special la învierea pe care acest om al credinţei o aşteaptă de atunci împreună cu mulţimea sfinţilor adormiţi. Dar n-a fost el întreaga viaţă un subiect al harurilor întărite de Dumnezeu Însuşi?Dragii mei credincioşi, şi noi ne bucurăm, atât pentru prezent, cât şi pentru viitor, de harurile întărite în Hristos: „Pentru că noi toţi (nu numai David) am primit din plinătatea Lui, şi har peste har“ (Ioan 1.16).

clickbible.org